

FLERVÄGGIG, a. 2. Se *Flerskalig*.

FLERÅRIG, a. 2. 1) Som varar eller varat flera år. — 2) (bot.) Se *Mångårig*.

FLERÅRIGHET, f. 3. Se *Mångårighet*.

FLESTE, flässte, m. FLESTA, flässta, m., f. o. n. adj. pl. Superlativ af *Flera*. Det största antalet. Brukas ofta substantivt. *De f-a menniskor. De f-e äro okunniga. F-a rösterna.* [Fläste.]

FLEXIBEL, fläcksib'l, a. 2. (gram.) Böjlig (om ord).

FLEXION, fläckschön, f. 3. (gram.) Ordböjning.

FLICKA, f. 1. 1) Barn af kvinnokönet. *Hennes lilla f. är ännu blott två år. En tolfårig f. — 2) Se Flickebarn. Hon har nedkommit med en f. — 3) Ung manbar kvinna, som icke är eller varit gift. Hon är ännu unga f-n, bara sjuttion år. Hon är redan gamla f-n, hela tjugusex år. En liten söt, vacker, intagande, hygglig f. Han har friat till en rik f., men föll korgen. — Syn. Jungfru, Mö, Tärna, Tös, Fänta, Jänta. — 4) Säges äfv. stundom om äldre ogifta kvinnor, dock mera på skämt eller på spe. *En gammal f. — Syn. Gammal möjungfru. — 5) Älskarinna. Hafva en f. Skäl för din f.! — 6) Se Tjenstflicka.**

FLICKA, v. a. 1. Lappa, laga. Ordet brukas numera föga, utom i förening med några partiklar och i sammansättningar. *F. ihöp, i'n, till, se Hopflicka, &c.*

FLICKAKTIG, a. 2. 1) Lik en flicka. *Han är mer f. än karaktig. — 2) Som utmärker en flicka. Ett f-t uppförande. — Flickaktighet, f. 3. — Flickaktigt, adv.*

FLICKANSIGTE, n. 4. 1) Ansigt af en flicka. *Ett f. tillade fram. — 2) Ansigte, liknande en flickas. Han har ett f. och intet karlansigte.*

FLICKARE, m. 3. -KERSKA, f. 1. En, som flickar. Brukas sällan utom i sammansättningarna Skoffickare, Kittelfickare.

FLICKEBARN, n. 3. Barn af kvinnokön. Säges blott i fråga om nyfödda barn, i motsats till Gossebarn. *Hon har nedkommit med ett f.*

FLICKJÄGARE, m. 3. (fam.) En, som springer efter flickor.

FLICKLAPP, m. 2. Lapp, hvarmed något flickas, lagas.

FLICKNING, f. 2. Handlingen, då man flickar. Brukas sällan utom i sammansättningar, t. ex. Inflickning.

FLICKORD, n. 3. (fig.) Sådant ord, som inflickas i vers, endast till rimfyllnad eller för meters skull.

FLICKPENSION, fläckpanngschön, f. 3. Enskilt läroanstalt för unga flickor, der de äro inackorderade.

FLICKSKOLA, f. 1. Offentlig eller enskilt skola för unga flickor.

FLICKSLÄNDA, f. 1. En liten insekt af Sländornas ordning, med guldglänsande vingar och en mörk fläck i kanten. *Agrion Puella.*

FLICKSNÄRTA, f. 1. (fam.) och

FLICKSTUMP, m. 2. (fam.) Liten flicka.

FLICKVERK, n. 3. Se *Lappverk*.

FLIK, m. 2. 1) Litet stycke af en nedhängande klädnad. *En f. af en rock, af en mantel, en kappa, o. s. v. — 2) (anat.) Säges om vissa smärre, utskjutande eller genom urringningar bildade stycken af åtskilliga kroppsdelar. Hjernans, lungans, lefverns f-ar.* Sammansättningsvis säges

äfv. Örflik. — 3) (bot.) Brukas likaledes om delar af ett blad, som skjuta ut emellan djupa inskränningar.

FLIKIG, a. 2. Delad i flikar. Brukas mest i botaniken. *F-t blad.* Bildar sammansättningsarna Två-, Tre-, Fyr-, Femflikig, o. s. v.

FLIKIGHET, f. 3. Egenskapen att vara flikig.

FLIKLAF, m. 2. (bot.) Ett lafslägte. *Solorina.*

FLIN, n. 3. (fam.) Skratt med vidt utdragen mun, så att man visar tänderna. — *Syn. Se Skratt.*

FLINA, v. n. 1. (fam.) 1) Skratta med vidt utdragen mun, så att man visar tänderna. — *Syn. Se Skratta. — 2) (om hästar och hundar) Visa tänderna. — Flinande, n. 4.*

FLINGA, f. 1. (af gamla verbet *Flinga*, klyfva) 1) Liten splittra, tunn spån. Förekommer numera sällan i denna bem. — 2) *F. af snö, is, se Snöflinga, Isflinga.*

FLINGANDE, a. 1. (fam.) *F. före*, högst förträffligt slädföre.

FLINIG, a. 2. (fam.) Fallen för att flina.

FLINK, flinnig, a. 2. 1) Rask och driftig i hvad man har för händer. *En f. karl, budbärrare. — Syn. Se Rask. — 2) (fam.) F-t före, godt slädföre.*

FLINK FLORIBUS, flinnig flöribus, (fam.) *Lefva f. f., i sus och dus, som om hvar dag skulle vara den sista. Jfr. Floribus.*

FLINKHET, flinnghét, f. 3. Raskhet och drift i hvad man har för händer. — *Syn. Se Raskhet.*

FLINKT, flinnigt, adv. 1) Med id och drift. *Arbeta f. — Syn. Se Rask. — 2) Skyndsamt. Det har gått f. — Syn. Se Fort.*

FLINT, m. 2. (fam.) 1) Öfversta delen af hufvudet, kring hjessan. I denna bet. numera sällan förekommande utom i sammansättningen Flintskallig. — 2) Pannan på ett menniskoansigte. *Han slog honom midt i f-en. — Syn. Se Panna.*

FLINTA, f. 1. 1) En ganska hård stenart, gul, grå, gråblå, svart, stundom randig och fläckig; träffas vanligen i krittlager och är en organisk kvarleva efter infusionsdjur. Äfv. Flintsten. — 2) Litet stycke af denna stenart, som användes till eldslagning, m. m. *Enöske och f. Slå eld med eldstål och f.*

FLINTARTAD, a. 2. Som till utseende, ämne och beskaffenhet liknar flinta.

FLINTGLAS, n. 3. Ett slags hvitt, ganska genomskinligt och tätt glas, tillredt af hvit sand, pottaska, mönja, salpeter, hvit arsenik och brunsten.

FLINTHÅRD, a. 2. 1) Hård som flinta, ganska hård. — *Syn. Se Stenhård. — 2) (fig. fam.) Ganska svår att fatta, förstå. Den f-a filosofien, metafysiken.*

FLINTLÅS, n. 3. Gevärslås, försedd med eldstål och flinta, hvarmed fångkrutet antändes och skottet aflössas. Kallas så till skillnad ifrån Slagkrutslås och Perkussionslås.

FLINTSAND, m. sing. Sand, blandad med små flintstycken.

FLINTSKALLE, m. 2. pl. — *skallar.* (fam.) Flintskallig karl.

FLINTSKALLIG, a. 2. Som är skallig upp omkring hjessan. — *Flintskallighet, f. 3.*

FLINTSTEN, m. 2. 1) Se *Flinta, 1.* — 2) Större, enstaka sten af flinta.

FLIPA, v. n. 1. (pop.) Se *Lipa*.

FLIRA, f. 1. Ett slags mjukfenig fisk i Sveriges insjöar. *Cyprinus ballera.*